

Op het Domplein

[Zij aan Zij](#) 30 november 2023 [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van *gay*.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Sinterklaas komt!

Ik voel haar zachte, warme, kleine wangetje tegen die van mij. Buiten in de kou. Ze kijkt haar oogjes uit en houdt me met haar handjes stevig vast.

'Mama vasthouden', zegt ze. Zo schattig. Ik smelt altijd een beetje als dat zegt. Vaak als ze het wat spannend vindt, heeft ze daar extra behoefte aan.

En het is ook best wel spannend vandaag. Er komen allemaal Pietjes voorbij. Ze vindt het geweldig. Het is de eerste keer dat ze dit meemaakt. De Pietjes kent ze wel van het boekje dat we thuis hebben, *Sinterklaas en de gouden pepernoot*. En op het einde van de Pieten-optocht komt Sinterklaas dan ook; op zijn grote witte paard. Ik zie de bewondering in haar oogjes. Ook als hij alweer is verdwenen. De optocht is op z'n einde en de mensen beginnen weg te gaan. Wij staan er nog, de kleine nog nagenietend van wat we net hebben mogen aanschouwen.

'Zullen we met de Sint en de Pietjes meegaan?' vraag ik.

Vastbesloten zegt ze ja.

We gaan erachteraan. Maar, dan moet ik haar wel vasthouden. 'Dat doet mama heel graag lieverd.'

Kort daarna komen we aan op ons Utrechtse Domplein. Het wemelt er van de mensen en de Pietjes. Ze vindt de Pieten maar wát fascinerend. Ze zitten zelfs boven op het dak van het universiteitsgebouw en ze wijst met haar vingertje. Met mijn lieve vriendin naast me geniet ik intens als we bezig zijn met onze missie: de Pietjes achtervolgen. Er wacht ons meisje namelijk de kennismaking met de pepernoot. Ze houdt haar kleine handje open. Ik hou die van mij er maar onder, want anders vallen ze ernaast. En dan proeft ze haar eerste echte pepernoot.

'Jammie lekker, mmmm!' zegt ze. Een uitspraak die ze heeft overgenomen van het filmpje van Bing, een zwart konijntje. De Pietjes smelten ook, merken we, wanneer ze haar kleine handje nogmaals ophoudt. Snoepen proberen we een beetje te beperken, al wordt dat met de dag een grotere uitdaging. Ze heeft vandaag al vijf snoepjes op. Vijf?, zul je denken. Jaja, vijf.

Snoepen komt al helemaal in haar repertoire. Ooit heb ik tegen haar gezegd: 'Ik hou van jou, en van chocola'. Toen moest ik heel hard lachen. Wat tot gevolg heeft gehad dat ze nu telkens wanneer ze 'ik hou van jou' zegt, 'En van chocola!' erachteraan roept. En iedere keer lig ik weer in een deuk.

Ik hou ook echt van chocola. Dat is een feit.

Zo stond ik laatst met haar in de hal van ons winkelcentrum, en ik had haar een stukje bonbon laten proeven. Ook voor de eerste keer.

'Meer', kreeg ik telkens te horen. Op een gegeven moment was de halve bonbon al in haar mondje verdwenen. Toen vond ik het wel genoeg geweest.

'Meer', zei ze weer.

Ik legde rustig uit dat het genoeg was nu en dat ze zo een broodje mocht uitkiezen in de supermarkt.

'Meer!' riep ze nu hard.

Ik herhaalde wat ik zei, maar dat haalde niets uit.

Ze besloot op de grond te gaan zitten midden in de hal van het winkelcentrum, en vervolgens ging ze op haar rugje liggen. Hard huilend riep ze: 'Ik wil chocolaaaa', terwijl de traantjes over haar wangen liepen. Uiteraard in een vol winkelcentrum. Dit is nieuw, dacht ik bij mezelf, misschien is de *twee-is-nee-fase* dan toch echt aangebroken nu.

Een andere lieve mama kwam voorbij en keek me lachend aan. 'Dit is nog niks hoor, wacht maar, het wordt later nog veel erger.'

Terug naar het Domplein, genietend met mijn vriendin en onze kleine in het gedruis van Pietjes, mensen, kindjes en allerlei spelletjes.

Ik kijk om me heen en ineens zie ik mezelf op dit plein zo'n tien jaar terug. Flashback naar de zomer van 2013, Roze Zaterdag in Utrecht. Toen feestend in het gedruis, meiden, ergens een steegje in, wijntjes, dansen. Zelfs nog bij toeval geïnterviewd voor de aflevering homo's voor de camera, *Kwetsbare Helden*. [Mocht je nieuwsgierig zijn, hier vind je de video](#). Een hele andere fase. Geweldig. En diep in mijn hart zat ik ook toen al het liefst thuis op de bank met een lieve vrouw naast me. Zou ik ook ooit dat gezinnetje mogen hebben? Ik vroeg het me toen vaak genoeg af.

In het hier en nu, op het Domplein, komt het besef ineens heel helder en duidelijk tot me. Wat ben ik intens gelukkig met wat ik heb. Een kleine op mijn arm, een lieve vriendin naast me. Natuurlijk, tropenjaren, met geregeld onwijs korte nachten, maar inténs, intens gelukkig en dankbaar.

*

[Zij aan Zij](#)